

Cap sanció, cap amenaça contra Iran!

Front Únic de totes les organitzacions obreres del Pròxim Orient, dels Estats Units i del món sencer per a impedir qualsevol intervenció militar!

Des d'agost del 2005, quan el govern iranià va reprendre la conversió d'urani, les potències imperialistes, a través de l'Agència Internacional de l'Energia Atòmica i de l'ONU, pressionen Iran i amenacen d'aplicar-li sancions. La diplomàcia dels Estats Units, França i Alemanya està d'acord malgrat les reticències de Rússia i Xina.

El mateix equip que va acusar Iraq de complicitat amb Al Qaeda i de posseir armes de destrucció massiva (és a dir George Bush, Condolezza Rice i Donald Rumsfel) acusen Iran de recolzar els terroristes i de voler dotar-se de l'arma atòmica. El poder executiu nord-americà es planteja, fins i tot, una intervenció militar, sense excloure'n la utilització de l'arma atòmica. El perill és tant major ja que un bombardeig sobre un centre d'enriquiment d'urani, encara que causaria milers de víctimes a Iran i deterioraria segurament el medi ambient de tota la població del Pròxim Orient, posseeix per a alguns estratèges de l'imperialisme dominant l'avantatge de no haver d'ocupar el país, amb tots els inconvenients que això comporta com ahir a Vietnam i avui a Iraq.

Per la seua banda, la burgesia iraniana intenta alliberar-se de la fèrula de l'imperialisme hegemònic maniobrant amb els imperialismes rivals dels Estats Units i amb la Rússia capitalista. Aquesta última, es dol del suport dels imperialismes nord-americans i europeus als partits i governs d'Europa central hostils a Rússia i encara més de la instal·lació de bases militars nord-americanes al voltant del seu territori, a Bulgària, Romania, Iraq, Afganistan, Kirguizistan i Uzbekistan. D'altra banda, el poder iranià compta amb la paràlisi de l'exèrcit nord-americà a Iraq i juga allí la seua pròpia partida, en perjudici dels ocupants nord-americans i britànics, recolzant-se en les classes posseïdores xiïtes. Per fi, el règim intenta desviar el descontentament en augment dels treballadors i treballadores assalariats, recorrent per a això al nacionalisme, antisionisme i antiimperialisme, fins a arribar a caure en l'antisemitisme.

Els pobles d'Iran no han de dipositar cap il·lusió en les postures antiimperialistes del règim clerical que es va mantindre neutral davant de les agressions imperialistes contra Iraq en 1991, contra Afganistan en 1997 i de nou contra Iraq en el 2003. El règim clerical busca al mateix temps un acord amb Washington:

“El secretari del Consell Superior de la Seguretat Nacional d'Iran, Ali Larijani, ha multiplicat les propostes de discussió. Sobre què? Una història de les obertures iranianes mostra que Iran faria concessions en el seu programa nuclear, el seu suport als grups àrabs que rebutgen el dret d'Israel a existir i buscaria un terreny d'enteniment respecte a Iraq en contrapartida de la finalització dels esforços nord-americans per a desestabilitzar la república islàmica i d'un plans de restabliment dels intercanvis econòmics.” (The Economist, 6 de maig del 2006)

Els treballadors d'Iran no poden dipositar cap confiança ni en el president Mahmud Ahmadinejad ni en el guia suprem Ali Khamenei que reprimeixen les vagues, oprimeixen les minories no perses, les dones i la joventut, que arresten, empresonen, torturen i executen els militants obrers. Iran té el dret irrenunciable a l'energia nuclear, com afirma el poder, però, en la mateixa mesura, també té dret a la llibertat d'expressió, reunió i organització que li neguen els mulàs.

Li correspon a les masses iranianes derrocar el poder teocràtic, aixecar un govern obrer i camperol, obrir la via a la federació socialista del Pròxim Orient. Per a això, igual que el proletariat nord-americà, els negres i llatins oprimits dels Estats Units, igual que les classes obreres d'Europa i els immigrants a Europa, les masses iranianes necessiten un partit obrer revolucionari i una internacional obrera revolucionària.

L'emancipació dels pobles d'Iran, Iraq i Palestina no pot provindre de les potències imperialistes. Totes estan d'acord en furar les riqueses naturals de la regió, a explotar els seus treballadors i a sostindre l'estat colonitzador d'Israel o els règims més autoritaris i més reaccionaris, amb la condició

que romanguen submisos. L'objectiu de la burgesia nord-americana és, primer, posar a ratlla tots els països dominats (particularment aquells que posseeixen gas i petroli, com Iran) i a tots els règims que la desafien, entre ells Xina que pugna pel petroli d'Iran. Busca igualment utilitzar la seua indiscutible superioritat militar per a compensar el seu afebliment econòmic enfront de les altres burgesies imperialistes i expulsar-les del Pròxim Orient. Les altres, particularment la burgesia francesa, intenten aprofitar les dificultats dels Estats Units a Iraq per a mantindre la seua influència en Àfrica del nord i reconquistar-la en el Pròxim Orient. Tant els Estats Units com la Unió Europea van obligar Iraq a declarar la guerra a Iran, un conflicte que va causar entre 1980 i 1988 de 600.000 a 1.200.000 víctimes.

Només l'enderrocament revolucionari de les burgesies més potents assegurarà la pau entre els pobles i el futur de la humanitat. Fins ara, l'únic estat que ha utilitzat l'arma atòmica ha sigut el de l'imperialisme nord-americà, destruint dues ciutats de Japó i massacrant, així, 200.000 civils en 1945. Les potències imperialistes no han impedit que els seus règims aliats, com Pakistan o Israel, s'hagen dotat de l'arma atòmica. L'exèrcit japonès i l'exèrcit alemany intervenen novament fora de les seues fronteres. Els Estats Units, França i Gran Bretanya continuen desenvolupant el seu arsenal de bombes, míssils, submarins i portaavions. El 18 de gener, per exemple, Jacques Chirac va afirmar que l'imperialisme francès desenvoluparà el seu potencial de destrucció nuclear.

Davant de les amenaces de les burgesies armades fins a les dents, que posseeixen força suficient per a destruir tota l'espècia humana, que s'immesceixen econòmicament, políticament i militarment en la vida dels altres pobles, que realitzen expedicions neocolonials i que ocupen per complet, o en part, altres països (Haití, Costa d'Ivori, Kosovo, Afganistan, Iraq), els treballadors i oprimits del món sencer, les seues organitzacions, han de situar-se clarament en el camp dels països dominats: Iran té dret a dotar-se de centrals elèctriques i de l'arma atòmica.

Fora mans d'Iran! Ruptura dels treballadors amb la seua pròpia burgesia: Front Únic obrer per a impedir qualsevol sanció i intervenció militar contra Iran!

Retirada immediata de les tropes imperialistes d'Iraq i Afganistan! Alliberament de tots els combatents fets presoners

en Afganistan i Iraq!

Per la Federació de Repúbliques Socialistes del Pròxim Orient!

28 de maig del 2006

Buró Polític del

Col·lectiu Revolució Permanent

Edita: Grup Germinal (en defensa del marxismo)

per a contactar amb nosaltres: germinal_1917@yahoo.es

VISITA LA NOSTRA PÀGINA EN INTERNET: <http://grup-germinal.org/>